

Sygn. akt I CSK 685/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku K. P.
przy uczestnictwie U. P
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy
kwotę 3617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej uczestniczki postępowania U.P. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 stycznia 2014 r., wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c. Skarżąca podniosła, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania z powodu stronniczości Sądu Okręgowego, której dowodzą przytoczone w podstawach skargi uchybienia przepisom postępowania i przepisom prawa materialnego, popełnione przez ten Sąd, zaś sąd stronniczy jest zawsze sądem niewłaściwie obsadzonym w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. Wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające udzielenia przez Sąd Najwyższy odpowiedzi na pytanie, czy nakłady z majątku odrębnego w prawie całkowitej wartości majątku wspólnego obligują sąd do orzeczenia o nierówności udziałów w tym majątku, czy też stanowią one samoistne roszczenie osoby te nakłady czyniącej. Powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z powodu uchybień Sądu Okręgowego, który *de facto* nie rozpoznał apelacji, ograniczając się do stwierdzenia, że podziela w pełni ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 379 pkt 3 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi wówczas, gdy skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. W sprawie niniejszej nie zachodzi żadna z wymienionych w art. 48 § 1 k.p.c. podstaw wyłączenia z ustawy sędziów orzekających w Sądzie Okręgowym. Podstawy takiej nie stanowią zgłaszane przez uczestniczkę wątpliwości co do bezstronności sędziów oparte na subiektywnym przekonaniu o ich stronniczości, której mają dowodzić popełnione przy rozstrzyganiu sprawy uchybienia przepisom prawa. (zob. m.inn. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2005 r., II PK 299/04 nie publ.).

Z tych względów nie można podzielić stanowiska skarżącego, że zaskarżone postanowienie wydane zostało w warunkach nieważności.

Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, jako okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, może być uznane za uzasadnione wówczas jedynie, gdy przedstawiony problem prawny nie

został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub jeżeli w zakresie nim objętym występuje rozbieżność poglądów prawych. W związku z tym skarżący powinien nie tylko sformułować wymagający rozstrzygnięcia problem prawny, ale także określić przepisy prawa, z którymi wiąże się jego powstanie oraz przytoczyć argumentację prowadzącą do rozbieżnych ocen. Argumentacji takiej nie zawiera wniesiona skarga kasacyjna poprzestająca w omawianym zakresie na postawieniu przytoczonego wcześniej pytania.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Brak uzasadnienia przez skarżącą wniosku o przyjęciu wniesionej skargi do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, nie daje podstaw do dokonania takiej oceny.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.